

ချောက်ချောက်ချားချား ပရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

သက်မင်္ဂလာသီ

မြေနှုတ်သမီးကျိန်စာ

မြွေနတ်သမီးကျိန်စာ

ငါသည် ... လောကကို စောင့်ရှောက်၏။

ငါသည် ... မြေရေလေမီးကို ပိုင်ဆိုင်၏။

ငါ၏ မျက်လုံးတော်နှစ်လုံးတွင် သန္ဓေတည် ကိန်းဝပ်သော (MOON STARS)ခေါ် တန်ခိုးအနုဋ္ဌထိုက်တန်လှသည့် အဖြူရောင် လကြယ်စင် စိန်ကြီးနှစ်လုံးတွင် ... အဖိုးတန် မြကျောက်ရတနာများကို စီခြယ်ကာ မျက်ရှင်တော် ... ဟု ဖန်ဆင်းထားခဲ့သည် ။

ငါ၏ မျက်ရှင်တော်မှာ ... လပြည့်၊ လကွယ်ညဉ့်များ တွင် ထူးခြားသော ရောင်စဉ်တန်း များကို စေလွှတ်၍ ... ကောင်းကင်ယံထက်တွင် ပျော်ပါးကျက်စားလေ့ရှိသည် ။

ငါ့အား ယုံကြည်စွာ ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်သူများကို ... သင့်တင့်မျှတသော မြေရေလေမီး ဓာတ်လေးပါးကို ပေး၍ ထူးခြားသော အကျိုးရလဒ်လာဘများကို ပေးစွမ်းပါ၏။

ထို့အတူ ... ငါ့အား မထီမဲ့မြင်နှင့် ပြစ်မှားစော်ကားမှုပြု၍ လောဘအမှောင်ဖုံးကာ ငါ၏ မျက်ရှင်တော်များအား ထိပါးအံ့ ...။ ထိုသူတို့ သည် ... ကုန်ဘေး၊ ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ လေဘေး၊ ဓားလှံလက်နက် ... မီးပေါက်လက်နက် စသော ဘေးဆိုးများ ဖြင့် သင့်ရုံမျှမက..

ငါ၏ ကိုယ်စား ကိုယ်ပွား ... မြွေအမျိုးပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်တို့

က ထိုသူ့အား လည်းကောင်း၊ မိသားစုအားလည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်သူတို့ အားလည်းကောင်း ... ဘေးဒုက္ခ ကပ်ဆိုးကြီးများ ပေးကာ နောက်ဆုံး၌ ... သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရပါစေ သတည်း။

"ရှန်ကာဒေဝီမြွေနတ်သမီး"

နိမိတ်နိဒါန်းအဖွင့်

နှင်းထွေး၊ နှင်းခဲ၊ နှင်းဖတ်များက တဖွဲဖွဲကျဆင်းလျက် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ပိန်းပိတ်၍ အုပ်ဆိုင်းနေကြသည်။ နေလည်း မပြူ နှင်းတဖြူဖြူတွင် နှင်းခိုးနှင်းငွေ့တို့ ကသာ လေပြည်ညှင်းညှင်း တွင် ဝေ့ဝဲလွင့်ပျံ့နေပါလေ၏။

ရံဖန်ရံခါ လေပြင်းတစ်ချက် ရိုက်ခတ်လိုက်တိုင်း အဆုပ်လိုက်၊ အခဲလိုက် ပိတ်ပိတ်သည်း သည်း လွင့်မျောလာသည့် နှင်းမြူထွေးထွေးများက မင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား ဖုံးအုပ်သွားလှ မတတ် ရှိနေပါ၏။ သို့သော် ... တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောတစ်လျှောက် အတားအဆီးမဲ့ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းလာသည့် မင်းမောင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကမူ နှင်းထွေး၊ နှင်းဖတ်၊ နှင်းခဲများ နှင့် ရောထွေးလျက် ...။

တစ်ခါတစ်ရံ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော်ဖြစ်သွားလိုက်၊ တစ်ဖန် နှင်းထွေးတောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှော အတိုင်း လျှောထိုး၍ ကျသွားလိုက်။ တစ်ခါတစ်ခါ ... ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကာ သုံးလေးပတ်ခန့် လိမ့်ဆင်း

ကျသွားလိုက်နှင့် မင်းမောင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ နှင်းထွေးချားရဟုတ်ကြီးတစ်ခု ချာချာလည်နေသည် သို့ ရှိနေပါ၏။

"ဝေါ ... ဝေါ ... ဝုန်း ... ဖရော ... ဖျော ..."

တောင်ကုန်းအမြင့်ပေါ်မှ အတားအဆီးမဲ့ ထိုးကျလာသော မင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ချုံနွယ်များကိုလည်း တိုးတိုက်သွားသည် ။ နှင်းဖုံးကျောက်စွန်းများ ပေါ်မှ လည်း ဖြတ်ကျော်သွားသည် ။ နွယ်ဒါန်းကြီးများ နှင့် လည်း ငြိတွယ်လိုက်၊ ပြုတ်ကျသွားလိုက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး သွေးခြင်းခြင်းနီ လျက် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုများ နှင့် ဆုပ်မိဆုပ်ရာ ချုံနွယ်သစ်ပင် ကျောက်စွန်းများကို ဆုပ်ကိုင်မိ သော်လည်း ပြုတ်ကျလာသည့် အရှိန်အဟုန်က ပြင်းသဖြင့် မည်သို့မျှ ချိတ်တွယ်မရ ဖြစ်နေပါ၏။

ထိုစဉ်မှာ ပင် အဝေးတစ်နေရာမှ ကိုကို အနီးဆုံးနေရာဆီမှ ကိုကို ... ခေါ်ငင်သံ သဲ့သဲ့ကို မင်းမောင် ကြားလိုက်ရသည် ။

"လူကလေးရေ ... လူကလေး ... ဟောဒီ ပဝါဖြူစကို မိအောင် ဖမ်းဆွဲယူလိုက်နော်"

အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ သဲ့သဲ့နှင့် အတူ သူ၏ အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ဟိုသည် ဝေ့ယမ်း၍ လွင့်မျောနေ သည့် ပဝါဖြူတစ်စက တလွင့်လွင့်နှင့် ဝဲပျံ့ကျလွင့်လာသည် ကို နှင်းမှုန်မြူငွေ့များကြားတွင် မင်းမောင် တွေ့မြင်လိုက်ရပါ၏။

"အား ... ဟို ... ဟို ... ဟိုမှာ ပဝါဖြူတစ်ပိုင်း"

ထိုအချိန်တွင် မင်းမောင်ခမျာ နှင်းဖုံးတောင်စောင်းတစ်လျှောက် တလိမ့်လိမ့်ဆင်းနေချိန် ဖြစ် သည် ။ သူ့အနီးသို့ လေအလျင်ဖြင့် လွင့်ပါး

ရောက်ရှိလာသည့် ပဝါဖြူစလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက် သည် ။ ပထမတစ်ကြိမ် မမိလိုက်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် လည်း ချော်ထွက်သွားပြန်သည် ။

"စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး သေသေချာချာ ဖမ်းဆုပ်လိုက်ပါ လူကလေး"

နားနားသို့ကပ်၍ အမိနဲ့ဆန်ဆန်ပြောဆိုလိုက်သော အသံကြောင့် အနီးသို့ ဝှေ့ဝဲလွင့်ကျလာပြန် သည့် အသံရှင်၏ ပဝါဖြူစလေးကို တတိယအကြိမ်မြောက် မင်းမောင် ဖျတ်ခနဲဖမ်းဆုပ်လိုက်သည် ။ အမှတ်မထင် ပဝါဖြူစလေးကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်နိုင်လိုက်သဖြင့် လိမ့်ဆင်းပြုတ်ကျနေသည့် အရှိန်က ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သွားပြီး မင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ လေဟာနယ်ထဲတွင် တန်းလန်းကြီး လွှဲယမ်းနေပါလေ၏။

ထိုစဉ်မှာ ပင် ... နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါး အမှောင်ထုကြီးထဲသို့ ထိုးကျသွားလုဆဲဆဲ ... မင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အိစက်ညက်ညောသော အရာတစ်ခုက ပွေ့ချီ ခေါ်ငင်လိုက်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် ... မင်းမောင်တစ်ယောက် သတိလစ်မေ့မြောသွားပါ လေတော့သည် ။

မင်းမောင်ခမျာ မည်မျှကြာကြာ သတိလစ်မေ့မြောသွားခဲ့သည် မသိ ... နူးညံ့သော အထိအတွေ့ နှင့် ညှို့ငင်အားကောင်းလှသော အသံတစ်ခုကြောင့် ပြန်လည်၍ သတိရလာခဲ့သည် ။ သတိရလာသည် နှင့် ဦးစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မင်းမောင်ခမျာ ယောင်ရမ်း၍ ပင်ဟစ်အော်လုလု ဖြစ် သွားပါ၏။

"ဟာ ... မြွေ ... မြွေကြီး ... မြွေဖြူကြီး"

"ဟော လူကလေး သတိရ လာပြီထင်တယ် ... မကြောက်ပါနဲ့

ကွယ်။ ဒီမြွေဖြူကြီးက ... မင်းကို အန္တရာယ်မပြုပါဘူးကွယ်"

မြင်တွေ့နေရသည့် ဆန့်ကျင်ဘက် မြင်ကွင်းနှစ်ခုကို မင်းမောင်ခမျာ ငေးကြောင်၍ မိန့်မိန့် မူးမူး ကြည့်နေမိပါသည်။ ။ ဟုတ်ပါသည် ...။ သူ၏ ရှေ့တွင် တင့်တယ်ချောမောသော ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီဖြင့် ဖြူဝင်းစွတ်စိုလှပသော နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ သို့သော် ... ထူးခြားသည် မှာ ထို ပြစ်မျိုးမှ့မထင် ... နတ်သမီးလေး၏ သွယ်လှသော ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ တွင် ကြီးမား လှသော မြွေဖြူကြီးတစ်ကောင်က ရစ်ပတ်တွယ်ငင်ထားခြင်းပင်တည်း ...။

ထို့ထက်ပို၍ ထူးခြားသည် မှာ မြွေကြီး၏ မျက်လုံးများ နေရာတွင် သွေးစိမ်းရှင်ရှင်တို့ ယိုစီးကာ ထွက်ကျနေကြပါ၏။ ထို့အပြင် ... မြွေဖြူကြီးမှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး မရှိတော့ဘဲ သွေးစက်လက်ဖြင့် ဟောင်းလောင်းပက်လက်ကြီး ဖြစ်နေသည် ကိုလည်း အံ့သြစွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟာ ... ဘုရား ... ဘုရား ... မြွေ ... မြွေဖြူကြီးမှာ မျက် ... မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး မရှိတော့ ဘဲ သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်နေပါလား ... ဘယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်"

"အေး ... ဟုတ်တယ် လူကလေး ... ငါဟာ မြန်မာပြည် မြောက်ဖျားဒေသက ရှန်ကာဝီကျွန်း မှာ ရှိတဲ့ 'ရှန်ကာဒေဝီ'ဆိုတဲ့ မြွေနတ်သမီးပဲ လူကလေး။ ငါတို့ ဟာ ... ကိုယ့်ဒေသ၊ ကိုယ့်နယ်မြေ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ကိုယ့်မျိုးနွယ်နဲ့ ကိုယ် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ခဲ့ကြတာပါ လူကလေး"

သူနှင့် သက်တူရွယ်တူခန့်ပင် ရှိနိုင်မည့် ချောမောလှပသော မြွေနတ်သမီးလေးက သူ့အား ထူးခြားစွာပင် လူကလေးဟု ထပ်ခါတလဲလဲ ခေါ်

ငင်နေသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည် သို့။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ... မင်းမောင်မှာ သူရောက်ရှိနေရာ ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုလိုက်သည် ။ စင်စစ် မင်းမောင်တစ်ယောက် ကျောက်ဖြူသားများ ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားဟန် တူသည့် ကျောက်သားဘုရားကျောင်းဆောင်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည် ။ သူ၏ နံဘေး ပတ်ပတ်လည် ကျောက်ဖြူသားနံရံတွင် မြွေတစ်ကောင်ကိုနင်းကာ ပလွေမှုတ်နေသည့် နှစ်တောင်ကျော် ခန့်ရှိ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုလေးများက မြောက်မြားလှစွာ စီစီရီရီနှင့် ရှိနေကြသည် ကိုလည်း အံ့ဩစွာ မြင်တွေ့နေရပါသည် ကော။ ဂဇယ်သဏ္ဌာန် ဝိုင်းပတ်ထားသည့် ကျောက်ခုံလေးများ ထက်တွင် ဆီမီးခွက်လေးပေါင်းများစွာကို ထွန်းညှိပူဇော်ထားသဖြင့် ကျောက်သားခန်းဆောင်ထဲတွင် လင်းလက် နေပါ၏။

"အေး ... သေသေချာချာ လေ့လာထားပါ လူကလေး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လူကလေးကိုယ်တိုင် ဟောဒီ 'ရှန်ကာဒေဝီ' မြွေနတ်သမီးကျောင်းဆောင်ကြီးထဲကို ရောက်လာရဦးမှာ လေ။ နောက်ပြီး ... လူကလေးနဲ့ အတူပါလာကြတဲ့ လူမျိုးခြားတွေက ငါ့ရဲ့ အစောင့်တော်ဖြစ်တဲ့ ဟောဒီ ... မြွေဖြူကြီးရဲ့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကိုလည်း ရက်ရက်စက်စက် ဖောက်ထွင်းခိုးယူသွားကြတယ်လေ"

သည် တစ်ကြိမ်တော့ မင်းမောင်မှာ အာစေးမိထားသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မည်သည့် စကားမျှ မဆို နိုင်တော့ဘဲ သူ့အား ညှို့ချက်ပြင်းပြင်းနှင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသော မြွေနတ်သမီးကိုသာ အသိမဲ့စွာ ငေးမောကြည့်နေမိပါသည် ။

"အဲဒါတွေအပြင် အပြစ်မဲ့တဲ့ ငါတို့ ရဲ့ မျိုးနွယ်စု ကျွန်းသားတွေကိုလည်း ဟို ... မီးပေါက် လက်နက်တွေနဲ့ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်သွားကြသေးတ

ယ်။ အေး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲမှ လူကလေးက မပါဝင်ခဲ့ဘူးလေ။ လူကလေးမှာ အပြစ်မရှိမှန်းသိလို့ လည်း မင်းရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကယ်တင်ပေးခဲ့တာပေါ့ ..."

"နောက်ပြီး ... လူကလေးမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်လေ။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း လူကလေး ... ဟို နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ အသားနီစပ်စပ်နဲ့ လောဘသားကောင်တွေ မြင်မသွားတဲ့ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပွားရုပ်တုနဲ့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ကမ္မည်းထိုးထားတဲ့ မြွေနတ်သမီးကျိန်စာ ပုရပိုက်တွေ၊ ရော့ ... လူကလေးကိုယ်တိုင် သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်စမ်း"

ထိုအခါကျမှ ... ရွှေသားစစ်စစ်နှင့် သွန်းလုပ်ထားသည့် မြွေနတ်သမီးရုပ်တုငယ်လေးနှင့် ကြေးပုရပိုက်များ ထဲတွင် မြွေနတ်သမီးကိုယ်တိုင် ရေးထိုးထားသည့် ကျိန်စာများကို တစ်လုံးချင်း၊ တစ်ပိုဒ်ချင်း သေချာစွာ ဖတ်ရှုလိုက်ပါတော့သည်။ ။

ကြေးပုရပိုက်အဖွင့် ခေါင်းစည်းစာတန်းကို ဖတ်ရှုလိုက်ရကတည်းက မင်းမောင်တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများ ပင် တဖြန်းဖြန်းထသွားကြသည် သို့

ငါသည် ... လောကကို စောင့်ရှောက်၏။ ငါသည် ... မြေရေလေမီးကို ပိုင်ဆိုင်၏။ ငါ၏ မျက်လုံးတော်နှစ်လုံးတွင် သန္ဓေတည်ကိန်းဝပ်သော (MOON STARS)ခေါ် တန်ခိုးအနုဂ္ဂ ထိုက်တန် လှသည့် အဖြူရောင်လကြယ်စင် စိန်ကြီးနှစ်လုံးတွင် အဖိုးတန် မြကျောက်ရတနာများကို စီခြယ်ကာ မျက်ရှင်တော်ဟု ဖန်ဆင်းထားခဲ့သည်။ ။

ငါ၏ မျက်ရှင်တော်မှာ ... လပြည့်၊ လကွယ်ညဉ့်များ တွင် ထူးခြားသော ရောင်စဉ်တန်း များကို စေလွှတ်၍ ကောင်းကင်ယံထက်တွင် ပျော်

ပါးကျက်စားလေ့ရှိသည်။ ။ ငါ့အား ယုံကြည်စွာ ချဉ်းကပ်ကိုးကွယ်သူများကို သင့်တင့်မျှတသော မြေရေလေမီး ဓာတ်လေးပါးကို ပေး၍ ထူးခြားသော အကျိုးရလဒ်လာဘများကို ပေးစွမ်းပါ၏။

ထို့အတူ ... ငါ့အား မထီမဲ့မြင်နှင့် ပြစ်မှားစော်ကားမှုပြု၍ လောဘအမှောင်ဖုံးကာ ငါ၏ မျက်ရှင်တော်များအား ထိပါးအံ့ ...။ ထိုသူတို့ သည် ... ကုန်းဘေး၊ ရေဘေး၊ မီးဘေး၊ လေဘေး၊ ဓားလုံလက်နက် ... မီးပေါက်လက်နက် စသော ဘေးဆိုးများ ဖြင့် သင့်ရုံမျှမက.. ငါ၏ ကိုယ်စား ကိုယ်ပွား မြွေအမျိုးပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်တို့ က ထိုသူအား လည်းကောင်း၊ မိသားစုအား လည်းကောင်း၊ ချစ်ခင်သူတို့ အားလည်းကောင်း ဘေးဒုက္ခ ကပ်ဆိုးကြီးများ ပေးကာ နောက်ဆုံး၌ ... သေခြင်းတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရပါစေသတည်း။

သွေးပျက်ချောက်ချားဖွယ် ကြောက်မမန်းလိလိ ရေးသားထားသည့် ကျိန်စာအောက်တွင် ‘ရှန်ကာဒေဝီ မြွေနတ်သမီး’ဟု ရေးထိုးထားသည့် ကျိန်စာကို ဖတ်ပြီးသည် နှင့် မင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ရှိ သွေးကြောများက ဆူဝေပွက်လျှံလာကြသည် သို့။

"တွေ့တယ်မဟုတ်လား လူကလေး ... ဒါတင်ဘယ်ကမလဲကွယ် ... ငါ့ရဲ့ မျက်ရှင်တော်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ကိုင်တွယ်ယူငင် မိခဲ့ရင်လည်း မိုးအဆုံး မြေအနှံ့ မတွေ့မနေရှာဖွေပြီး ကလဲစားချေတတ်သေးတယ်ကွယ့် ..."

"အင်း ... အခုတော့ ဒီတာဝန်ကို မင်းကို လွှဲပြောင်းပေးလိုက်မယ်။ အဲဒါကြောင့် အခု လောလောဆယ်မှာ လူကလေး သေသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ"

သူ၏ ရှေ့တွင် မြွေဖြူကြီးနှင့် အတူ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ယမ်းနေသည့် မြွေနတ်သမီးက မင်းမောင်အား လက်ညှိုးညွှန်၍ တာဝန်ပေးခိုင်းစေသည့် နှယ် ပြောဆိုနေသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

"ဘယ်လိုလဲ လူကလေး ... သိပ်ပြီးအံ့ဩသွားသလား။ ဒါတွေဟာ တကယ်တော့ ဘာမှ အံ့ဩ စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ငါ့ရဲ့ မျက်ရှင်တော်ကို ပြန်ပြီးယူပေးနိုင်တာဆိုလို့ လူကလေးတစ်ဦးတည်း ရှိတာမို့ မင်းဆီမှာ အကူအညီတောင်းခံရတာပါ။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ငါတို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ရတနာတစ်ပါးဖြစ်တဲ့ မျက်ရှင်တော်နှစ်လုံးဟာ လူမျိုးခြားမိစ္ဆာဝိသမ လောဘသားတွေကတစ်ဆင့် တိုင်းတစ်ပါးကို ရောက်ရှိသွားနိုင်တယ်လေ ...။"

အဲဒီအတွက် လူကလေး သေသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူးလို့ ပြောတာပေါ့။ လူကလေးမှာ တာဝန်တွေ အများကြီး ပေးဆပ်ဖို့ ရှိသေးတယ်။ လူမျိုးခြား မိစ္ဆာကောင်တွေရဲ့ လက်ထဲက ငါ့ရဲ့ မျက်ရှင်တော်တွေကို ပြန်လည်ရယူပြီး ငါ့ဆီကို လာပို့ပေးရဦးမယ်။ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက်တွေ ညွှန်ကြားခဲ့တဲ့ မြွေနတ်သမီးရဲ့ တာဝန်ပေးစေခိုင်းမှုပဲကွယ်။ ဘယ်လိုလဲ လူကလေး ... မင်း ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင် နိုင်ပါ့မလား။"

ယခုအချိန်ထိတိုင် အင်အားပြင်းထန်လှသော ညှို့စက်ကွင်းတစ်ခုအောက်မှ မင်းမောင် ရုန်း မထွက်နိုင်သေးပါ။ သို့သော် ...မြွေနတ်သမီး၏ တာဝန်ပေးမှု၊ အကူအညီတောင်းခံမှုသည် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာနှင့် တိုင်းပြည်၏ ရတနာပစ္စည်းများအား လူမျိုးခြားမိစ္ဆာများ ၏ လက်ဝယ်သို့ မရောက်ရှိစေရေးအတွက် တရားမျှတသော တောင်းဆိုမှုဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက်ပါ၏။

မြွေနတ်သမီးမှာ ... မင်းမောင်၏ သဘောတူလက်ခံမှုကြောင့် သော

ကရိပ်တို့ စွန်းထင်းနေ သည့် မျက်နှာတွင် အပြုံးပန်းတစ်ပွင့် လင်းလက် သွားသည်။ ။

"ကောင်းပါလေ့ လူကလေးရယ်။ ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရတဲ့ အတွက်လည်း လူကလေးအဖို့ အကျိုးမမဲ့စေရပါဘူးကွယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့ အကျိုးတစ်ခုတော့ ခံစားစေရမှာ ပါ။ ငါနဲ့ ... မြေနုတ်သမီးရဲ့ မျိုးနွယ်စုကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်တဲ့ လူကလေးကိုလည်း မြေနုတ်သမီးနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံက မျိုးနွယ် စုတွေက စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်"

ထိုစဉ်မှာ ပင် နှင်းပွင့်၊ နှင်းထွေး၊ နှင်းဖတ်များက သိပ်သည်းထူထပ်စွာ ကျဆင်းလာကြပြီး မြေနုတ်သမီးနှင့် မင်းမောင်တို့ အကြားတွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မမြင်ရလောက်အောင် တဖွဲဖွဲကျဆင်း လာကြပါချေပြီကော ...။

ထူးဆန်းလှသော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် မင်းမောင် အံ့သြထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် သူ၏ ရှေ့တွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ယမ်းနေသည့် မြေနုတ်သမီးနှင့် မြေဖြူကြီးတို့ မှာ တဖွဲဖွဲကျဆင်းလာနေသည့် နှင်းမြူ ခိုးငွေများ အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သတည်း။

အခန်း (၁)

ဆာဒူးကြီးနှင့် အိပ်မက်စေတမန်

နှင်းပွင့်၊ နှင်းခဲများက မင်းမောင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ ။ လေပြင်းရှုရှု တစ်ချက်တိုက်လိုက်တိုင်း နှင်းမှုန်နှင်းဖတ်များက မင်းမောင်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျလာသည်။ ။ အေးလိုက်သည် မှာလည်း မင်းမောင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ရိုးတွင်းခြင်ဆီထိအောင်ပင် စိမ့်ဝင်နေသည် သို့ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း နှင်းခဲများက ခြေခုံအထိတိုင် နစ်မြုပ်သွားပါ၏။

ထင်းရှူးပင်များ ပေါ်မှ တဖြောက်ဖြောက်ကျဆင်းနေသည့် နှင်းပေါက်နှင်းစက်များမှာ မိုးမှုန် မိုးစက်များ သဖွယ် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ဝယ် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေသည်။ ။ အေးလွန်း၍ လားမသိ။ သစ်ပင်များတွင် အရွက်ဟူ၍ တစ်ရွက်တလေမျှပင် မရှိကြတော့။ အရိုးတံကျဲကျဲနှင့် တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ လက်ဖျံရိုးကြီးမားနှယ် တွေ့မြင်နေရပါ၏။ မင်းမောင်မှာ တောင်စောင်းကိုပတ်၍ တည်ရှိနေသော လမ်းကြောင်းလေးအတိုင်း တောင်ထိပ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ မင်းမောင်၏ မျှော်လင့်ချက်မှာ တောင်ထိပ်သို့ရောက်လျှင် ကျောက်ဂူတစ်ခုခု သို့မဟုတ် နားခိုစရာ နေရာတစ်ခုခုကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားမိသည် မဟုတ်လား ...။

ဟုတ်သည် ...။ သည် အတိုင်းသာ နှင်းတောကြီးထဲသို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ဆက်လက်၍ တိုးဝင် နေမည်ဆိုလျှင် မကြာမီ အအေးဒဏ်ကို မခံနိုင် တော့ဘဲ အေးခဲ၍ သေဆုံးသွားနိုင်ပါ၏။ အကယ်၍ သာ မင်းမောင်၏ မျှော်လင့်ချက်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့မည်ဆိုလျှင် ထို ... ကျောက်ဂူ ... သို့မဟုတ် နားခိုစရာ သည် သူ့အတွက် အအေးဒဏ်ကို လောလောဆယ် ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ နာရီဝက်နီးပါး မင်းမောင် ကြိုးစား၍ တက်လာခဲ့မိရာ ရှေ့တွင် ရှည်မျောမျော မည်းမည်းအရိပ်တစ်ခုကို တောင်စောင်း တွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသည် ။ စင်စစ် ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်မှာ မင်းမောင် မျှော်လင့်ထားသည့် ကျောက်ဂူ တစ်ခု၏ အပေါက်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည် ။

"ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ ကျောက်ဂူတစ်ခုကို အချိန်မီ ရှာဖွေတွေ့နိုင်လို့ သာပေါ့ နို့မို့ဆိုရင် ... ငါ ... မလွယ်ဘူး"

မင်းမောင်သည် ကျောက်ဂူဝတွင် ရပ်ကာ အတွင်းသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည် ။ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းသော ကျောက်လိုဏ်ဂူများ ထဲတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်တို့ ခိုအောင်းနေထိုင်တတ်လေ့ ရှိသည် မဟုတ်ပါလား ...။ သို့သော် ... မင်းမောင်၏ ရှေ့မှ ကျောက်ဂူကြီးကတော့ မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါမျှ မရှိသလိုပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပါ၏။ အပြင်ဘက် ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ တော့နှင်းခဲ နှင်းဖတ်တို့ က မိုးဖွဲများကဲ့သို့ ရွာချနေကြသဖြင့် ပိုမို၍ ထူထပ်မှု နိဝါးလာသည် ။ ထို့ကြောင့် လည်း မင်းမောင်မှာ လက်ထဲမှ အမဲပစ်ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သည် ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် ကျောက်ဂူအတွင်းဘက်မှ အနွေးဓာတ်ကို သိသိသာသာ ခံစားလိုက်ရပါ၏။ အတန်ငယ် သွားမိသည် နှင့် မင်းမောင်မှာ ကျောက်ဂူနံရံမှ ထိုးထွက် နေသည့်

ကျောက်တုံးထက်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"အင်း ... ဂူကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေပါလား။ အရိပ်အခြည်ကြည့်ရတာကတော့ ငါ့အတွက် အန္တရာယ်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး"

မင်းမောင် တစ်ကိုယ်တည်းရွတ်ဆိုရင်း သားရေဈာကင်ပေါ်တွင် ကပ်ငြိနေသည့် နှင်းပွင့် နှင်းဖတ်ကလေးများကို အသာအယာ ခါချလိုက်ပါ၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် မင်းမောင်၏ နှာခေါင်းထဲတွင် မီးခိုးကဲ့သို့သော အနံ့မျိုးရလာသည်။ ။ မီးခိုးနံ့ဟု အလွယ်တကူဆိုရသော်လည်း သူ၏ နှာခေါင်းအတွင်း သို့ တိုးဝင်လာသောအနံ့မှာ အမွှေးနံ့ပါသော သစ်တုံးတစ်ခုကို မီးရှို့ထားသော အနံ့မျိုးသာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် အတန်ငယ်မှောင်နေသည့် ကျောက်ဂူကြီး၏ အတွင်းပိုင်းသို့ သတိနှင့် တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ။ မကြာမီ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းပိုင်းလောက်ဆီမှ မီးရောင်လက်လက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။ တစ်ချိန် တည်းမှာ ပင် မီးပုံတစ်ခုနှင့် ထိုမီးပုံနံ့ဘေးတွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည့် အရိပ်သဏ္ဌာန်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။ ။

"ဟင် ... ကျောက်ဂူထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရှိတာပါပဲလား"

မီးရောင်နှင့် အတူ လူတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မင်းမောင် ဝမ်းသာသွားပါ၏။ ထို့ကြောင့် သွက်လက်စွာပင် မီးပုံရှိရာသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ...

မီးပုံအနီးသို့ ရောက်သည် နှင့် မင်းမောင်၏ ခြေလှမ်းများမှာ တုံ့ခနဲရပ်ဆိုင်းသွားပါလေ၏။ မီးပုံ နံ့ဘေးတွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသူကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော ဆာဒူးအဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပါတည်း။

ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်မွေးများမှာ ငှက်သိုက်ကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ရှုပ်ထွေး ရှု

ညီလျားလျက်ရှိပြီး နှုတ်ခမ်း မွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့ မှာ လည်း ချေးညော်များ နှင့် ညစ်နေသည့် လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်ပိန်ပိန်လေးပေါ်တွင် ဖွာရာကြဲ၍ ကျနေသည်။ ဆာဒူးကြီးမှာ အင်္ကျီမဝတ်ထားဘဲ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် အရှက်လုံ ရုံလေးမျှသာ အဝတ်စကလေး (လံကွတ်တီ) တစ်ခု ဖုံးအုပ်ထားသည် မှ အပ အခြားဘာမျှမရှိပေ။ အကယ်၍ သာ သူ၏ ရှေ့တွင် မီးဖိုတစ်ခုသာမရှိပါက ရေခဲအောင်ပင် အေးနေသည့် နှင်းတောင်တန်း ထက်တွင် သွေးခဲကာ သေဆုံးရမည် မလွဲပါတည်း ...။

ဆာဒူးကြီးမှာ သူ့အနီးသို့ လူစိမ်းတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည် ကို သိဟန်မတူပါ။ သူ၏ ရှေ့ တည့်တည့်တွင် သာရှိသော မီးဖိုကြီးကိုသာ စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေပါ၏။ ယခုမှ ပင် ဆာဒူးကြီး၏ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးအား အနီးကပ်တွေ့မြင်လိုက်ရသည် ... မင်းမောင်မှာ ရုတ်တရက် ယောင်ယမ်း၍ ဟစ်အော် မိတော့မလို ဖြစ်သွားပါ၏။

"ဟာ ... ဘုရား ... ဘုရား ... ဆာဒူးကြီးကိုယ်ပေါ်မှာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ ပုရွက်နီကြီးတွေ တက်နေတာ မနည်းမနောကြီးပါလား"

ဟုတ်ပါသည်။ ရှေ့တူရူရှိ မီးဖိုကြီးကိုသာ စူးစူးနစ်နစ်ကြည့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည့် ဆာဒူးကြီး၏ အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးပေါ်တွင် အဆိပ်ပြင်းလှသော ပုရွက်နီကောင်များက တရွေ့ရွေ့နှင့် တက်နေကြသည် မှာ အသည်းယားစဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။ မင်းမောင်၏ စိတ်ထဲတွင် မူ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ဤမျှ ပုရွက်နီကြီးများ တရွေ့တက်နေသည် ကို မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် မိန်းမော နေသည့် ဆာဒူးကြီးကိုသာ အံ့သြနေမိပါတော့သည်။

ထို့နောက် လက်ထဲမှ သေနတ်ကြီးကို ကျောက်ဂူနံရံတွင် အသာအ

ယာထောင်လိုက်ရင်း မီးဖို အနီးတွင် အသံမကြားအောင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အနားတွင် အသင့်တွေ့ရသော သစ်ကိုင်း ခြောက်နှစ်ခု သုံးခုကို မီးဖိုထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါ၏။ ချက်ချင်းပင် မင်းမောင်၏ နှာခေါင်းထဲသို့ အမွှေး နံ့သာတစ်ခုက တိုးဝင်လာသည်။ ထိုအမွှေးနံ့မှာ မီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသော အနံ့ပင်ဖြစ်ပါ၏။ စောစော ပိုင်းက ကျောက်လိုက်ဂူထဲသို့ အဝင်တွင် ရှူရှိုက်ခဲ့ရသော အမွှေးနံ့သာမှာ လည်း ... ဤမီးဖိုထဲမှ ထွက်လာသော အနံ့ဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဆာဒူးကြီးဖိုထားသည့် မီးဖိုမှာ နံ့သာဖြူ သို့မဟုတ် ... ရှားပါးသော နံ့သာနီဟု ခေါ်သည့် နံ့သာကိုင်းခြောက်များ သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မင်းမောင်မှာ ဆယ်မိနစ်ခန့် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည့် တိုင်မီးဖိုအနီးတွင် ထိုင်နေသည့် ဆာဒူးကြီးကတော့ မင်းမောင်ရောက်နေသည်ကိုပင် စိုးစဉ်းမျှ သိဟန်မတူပေ။ သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ခုကဲ့သို့ပင် မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေပါ လေ၏။

ပုရွက်နီကြီးများကလည်း ဆာဒူးကြီး၏ အဝတ်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဖုံးအုပ်လုနီးပါး တရွရွ နှင့် အသည်းယားစဖွယ် တက်နေကြဆဲ ... မင်းမောင်ကလည်း တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဤတစ်ကြိမ် သာ တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူးရသည့် ဆာဒူးကြီး၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကြီးကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ငေးမော ကြည့်နေမိပါသည်။

ဆယ်မိနစ် ... ဆယ့်ငါးမိနစ် ... မိနစ်နှစ်ဆယ်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသည့် တိုင် ... ဆာဒူးကြီးမှာ လုံးဝ မတုန်မလှုပ် ... ကျောက်ရုပ် ...။

ထိုစဉ်မှာ ပင် မင်းမောင်၏ နားထဲတွင် လေချွန်သံလိုလို အသံတစ်မျိုးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားသည်။

"ရွှီ ... ရွှီ ... ရွှီ ... ရွှီ"

"ဖျော ... ဖရော ... ဖျော"

မင်းမောင်၏ စိတ်ထဲတွင် ကျောက်ဂူထဲသို့ အပြင်မှ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် ဝင်လာသည် ထင်လိုက်မိသဖြင့် ကျောက်ဂူထဲသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် တွင် ဆာဒူးကြီး၏ နောက်ဘက်ကျောက်နံရံမှ ရွှေ့လျားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။

ရုတ်တရက် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် မင်းမောင် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲပင် ထခုန် လိုက်မိသည်။ ။ ဟုတ်သည်။ ။ လုံးပတ်အားဖြင့် ထွာဆိုင်ကျော်ကျော်မျှရှိပြီး အရှည်ကိုမူ မမြင်ရသဖြင့် ခန့်မှန်း၍ မရသော ငန်းမြွေနက်ကြီးတစ်ကောင်က ဘယ်အချိန်ကတည်းက ကျောက်ဂူထဲတွင် ခိုအောင်း နေလေသည် မသိ။ တင်ပျဉ်ခွေကာ ထိုင်နေသည့် ဆာဒူးကြီးနောက်ဘက်မှ ကြီးများ ပြန့်ကားလှသော ပါးပျဉ်းကြီးကိုထုတ်ကာ ဆာဒူးကြီး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် အုပ်မိုးထားသည် ကိုချောက်ချားစွာ တွေ့မြင် လိုက်ရသည်။ ။

သို့ရာတွင် ... ဆာဒူးကြီးကမူ သူ၏ ဦးခေါင်းထက်တွင် မြွေကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ပြီး လှုပ်ယမ်းလျက် မိုးနေသည် ကို စိုးစဉ်းမျှ သိဟန်မတူ။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာပင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေ ပါလေ၏။

"ဟာ .. ဘုရား .. ဘုရား ... ဆာဒူးကြီးတော့ မြွေပေါက်ခံရပြီး မရှုမလှ သေပွဲဝင်ရတော့မယ် ထင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ သေနတ်ကလည်း ငါနဲ့ တော်တော်လေး အလှမ်းကွာနေတယ်။ သေနတ်ကို ငါ ... ထပြီး ပြေးယူလိုက်ရင်တော့ မြွေကြီးက ငါ့ကို သေချာပေါက် ရန်မူမှာ ပဲ ... ဟင်း"

မင်းမောင်၏ စိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရခြင်းများ နှင့် အတူ

ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း စသော သောကများက ကြီးစိုးမင်းမူလာကြသည်။ ။ ထူးခြားသည်မှာ မြွေကြီး၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် စူးရှလင်းလက်နေခြင်းပင်တည်း။ ဆိုရပါမူ ... ညဉ့်ကောင်းကင်မှ ဝင်းလက် တောက်ပနေသော သောက်ရှူးကြယ် ညီနောင်ကဲ့သို့ ထူးထူးခြားခြား လင်းလက်နေခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကြီးမားလှသော မြွေဦးခေါင်းကြီးမှာ မင်းမောင်ထံသို့ ရုတ်ခနဲ တိုးဝင်လာသဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သည်။ ။ သို့ရာတွင် ... မင်းမောင်၏ ပါးစပ်ထဲမှ အသံကတော့ လုံးဝ ထွက်မလာပေ။ မင်းမောင် ... အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစား၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ။

"အ ... အား ... အား"

နောက်ဆုံး ... မင်းမောင်၏ လည်ချောင်းထဲမှ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အော်ဟစ်သံကြီး များနှင့် အတူ ဆောင်းညဉ့်အိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်နိုးထ လာခဲ့ပါတော့သည်။ ။

၁၉၄၀ လွန်နှစ်များမှ ... မြန်မာ့မြင်ကွင်း

အချိန်က ... ၁၉၄၁ ခုနှစ်ကာလ ...။

နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ မြန်မာ့မြေပေါ်မှ စတင်၍ ဆုတ်ခွာလာချိန်ဖြစ်သည် ။ တစ်နည်းဆိုရသော် အင်္ဂလိပ်အပြေး၊ ဂျပန်အဝင်ဟု ဆိုနိုင်သော အချိန်ကာလလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနှစ် ဒီဇင်ဘာ (၂၃)ရက်နေ့ တွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးအား ဂျပန်တို့ ၏ ဗုံးကြဲလေယာဉ် (၁၀၀)ကျော်ခန့်က ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြီးသည့် နေ့မှ စ၍ အာရှတစ်ခွင်၌ စစ်ရေးစစ်ရာ မျက်နှာပန်းမလှခဲ့သော အင်္ဂလိပ်တို့ သည် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် စစ်ရေး အခြေအနေများကို သုံးသပ်ကာ သူ၏ နောက်လိုက် ဩဇာခံများ နှင့် အတူ မြန်မာ့မြေမှ အန္တိယနိုင်ငံ အင်ဖာမြို့သို့ ဦးတည်၍ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည် ။

ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်စစ်မျက်နှာတွင် လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇုကီး ဦးဆောင်သော ဂျပန်ဘုရင့် တပ်မတော် တပ်မဟာ(၃၃)နှင့် ဗိုလ်တေဇ(ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) ဦးဆောင်သည့် (BIA) ခေါ် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးသည် နောက်ပါအင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအား နယ်ချဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်မှ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန် အပြင်းချီတက် လာနေပြီဖြစ်ပါသည် ။

ထိုအတောအတွင်းဝယ် စစ်၏ ဆိုးကျိုးရလဒ်အဖြစ် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အနယ်နယ် အရပ်ရပ် တွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည် များ ၊ စစ်ဘေးမှ

ပြေးရှောင်ပုန်းလှိုးသူများ ဖြင့် တစ်ပြည်လုံးလုံး အုန်းကျွက် ကျွက် ဖြစ်နေကြပါလေ၏။ စင်စစ် အရပ်သားများ သည် သာ စစ်ဘေးမှ ရှောင်ပြေးကြရသည် မဟုတ် ... ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးအား ခုခံကာကွယ်ရန်အတွက် ထားရှိသည့် အင်္ဂလိပ်မြို့စောင့်တပ်ဖြစ်သည့် (British - Indian. 1 & DIV) ဗြိတိသျှ - အိန္ဒိယအမှတ် (၁၇) တပ်မကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော စစ်ရေးအခြေအနေဆိုးကြီးမှ ရှောင်ထွက်နိုင်ရန်အတွက် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှ စတင်၍ ထွက်လာခဲ့ ကြပါသည်။ ။

အမှတ် (၁၇) ဗြိတိသျှတပ်မကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့၏ ဝင်ပေါက်မြို့ငယ်လေး တစ်ခုဖြစ်သည့် ထောက်ကြွမြို့ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ရန်ကုန် - ပြည် ကားလမ်းမကြီး၏ ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် တည်ရှိသော ကိုးလုံးကွင်း၊ ကြက်ဖြူကန်၊ ဆပ်သွားတော အစရှိသော ရွာငယ်လေးများ၏ ရှေ့မှ တသီ တတန်းကြီး စုန်ဆင်းဆုတ်ခွာ နေကြပါသည် ကော ...။

ထိုသတင်းကို ကြိုတင်သိရှိထားကြသော ရွာသားများကား အင်္ဂလိပ်တပ်မကြီး မဆုတ်ခွာမီ ရက်အနည်းငယ်ကပင် စစ်လမ်းကြောင်းကျရာ ကားလမ်းနံဘေးတွင် တည်ရှိနေကြသော ရွာငယ်များ ကို စွန့်ကာ စစ်လမ်းကြောင်းနှင့် လွတ်ကင်းရာ တောရွာများ ဘက်သို့ အချိန်မီ ပြေးဝင် ခိုလှုံသွားကြပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ရန်ကုန်မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့သော အင်္ဂလိပ်တို့ ၏ စစ်ယာဉ်တန်းကြီးမှ တပ်မကြီးတစ်တပ် ဖြစ်သောကြောင့် ကားလမ်းတစ်လျှောက် စီတန်းကာ ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိပါသည်။ ။ မျက်နှာဖြူ အရာရှိ ကြီးများ နှင့် အိန္ဒိယ နွယ်ဖွား စစ်သားများကို တင်ဆောင်လာခဲ့သော စစ်ကားကြီးများ ၊ ရိက္ခာတင် စစ်ယာဉ်တန်းများ ၊ သံချပ်ကာ ယန္တရားများ စသည့် စစ်လက်နက်ယာဉ်မျိုးစုံတို့ သည် ကားလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် ပုရွက်ဆိတ်

တန်းကြီး စီတန်းလာသကဲ့သို့ မည်းမည်းလှုပ်လျက်ရှိပါလေ၏။

ရှည်လျားသော ယာဉ်တန်းကြီးမှ ထွက်ပေါ်လာသော စက်သံကြီးများကလည်း ပတ်ဝန်းကျင် ဝဲယာတစ်ဝိုက်တွင် မြေဟု နံဟည်းလှမတတ် ဆူညံလျက်ရှိပါသည်။ သင်္ခါရသဘောတရားဟူသည် မှာဤစစ်မြေပြင်တွင် လွန်စွာမှ လျင်မြန်စွာ ဖြစ်တည်ပြောင်းလဲတတ်သော အရာဖြစ်ပါ၏။ ယခုပင်ကြည့် ပါ ... တစ်ချိန်သောအခါ ကာလတစ်ခုစီက ‘နေမဝင်အင်ပါယာကြီး၏ အရှင်သခင်များ’ ကမ္ဘာ့ အလယ်တွင် ခေါင်းတစ်ထောင်ထောင် လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် စိတ်ကြီးဝင်ကာ စစ်မာန်ဝင့်ခဲ့သော ဗြိတိသျှ အင်္ဂလိပ်တပ်မကြီးသည် ရေစီးတစ်ခါ ရေသာတစ်လှည့်ဟူသော သဘောတရားကို မလွန်ဆန် နိုင်တော့သော အဖြစ်သို့ မကြာခင် ရောက်ရှိခဲ့ရပါတော့သည်။

အချိန်က ညနေလေးနာရီခန့် ရှိပြီမို့ တိမ်ရောင်စုံတို့ က ဆည်းဆာကောင်းကင်ကို အလှဆင် နေကြသည် သို့ ...။ နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့်သွားလျှင် ထူထပ်သော တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်ရှိတော့ပြီမို့ တပ်မကြီးတစ်ခုလုံး လုံခြုံစိတ်ချမှု ရှိစေရန် ခရီးကြမ်းကို နှင်နေပါ၏။ ထိုအချိန်တွင် ...

တိမ်ရောင်စုံတို့ စီးမျောနေသည့် ဆည်းဆာကောင်းကင်ထက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ဂျပန်ဘုရင့်တပ်မတော်မှ နာမည်ကျော် (Zero) တိုက်လေယာဉ်များက မည်းမည်းလှုပ်မျှ သွားနေကြ သည့် ဗြိတိသျှ အင်္ဂလိပ်တပ်မကြီးပေါ်သို့ တရစပ် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ပါလေတော့သည်။

"ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက်"

"ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဒိန်း ... ဂျိမ်း ... ဝုန်း"

စစ်ပရိယာယ် ကြွယ်ဝလှသော နေမျိုးနွယ်ဖွား ဂျပန်သားတို့ ၏ လက်စွမ်းပြတိုက်ခိုက်မှုများ ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့ ၏ စစ်ယာဉ်တန်းကြီးမှာ ကစဉ်ကလျားနှင့် ပျက်စီးပြိုလဲကာ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ပင် အလောင်းချင်း ထပ်သွားပါလေတော့သည်။ ။ ဟုတ်ပါသည်။ ။ စစ်ယာဉ်တန်းကြီး၏ တစ်ဝက်နီးနီး သည် အကြီးအကျယ် ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ပါလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်တပ်မကြီးသည် ဂျပန်တပ်မတော်၏ တိုက်လေယာဉ်များ ၏ ရက်ရက် စက်စက် ပစ်ခတ်ချေမှုန်းခံခဲ့ရသဖြင့် စစ်ကြောင်းကြီးမှာ တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ဖြစ်သွားကာ နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သည့် အင်ဖာသို့ ရောက်ရှိနိုင်ရန်အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆုတ်ခွာခဲ့ကြပါတော့သည်။ ။ ထိုအထဲတွင် ဗြိတိသျှတပ်မ (၁၇)မှ တပ်ခွဲမှူးဖြစ်သည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ကာနယ်ဝီလ်ဆင်နှင့် စစ်ကား သုံးစင်းတို့ သည် ထူထပ်သော တောအုပ်ကြီးထဲသို့ တရကြမ်းမောင်းနှင် ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသဖြင့် ဂျပန်တို့ ၏ တိုက်လေယာဉ်ဒဏ်မှ ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ်ကင်းလာခဲ့ရပါလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဆည်းဆာနေလုံးကြီးသည် လုံးဝငုပ်လျှိုး ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် အမှောင်ထုကြီးများက ကာနယ်ဝီလ်ဆင်တို့ အား လုံခြုံစွာ ကာကွယ်ပေးလိုက်နိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။ ။ ထိုသည့် အချိန်မှ စတင်၍ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှ ဆုတ်ခွာခဲ့သော (British - Indian. 1 & DIV) ဗြိတိသျှ -အိန္ဒိယအမှတ် (၁၇) မြို့စောင့်တပ်မကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲပြန့်လျက် သူတို့ ရည်မှန်းရာ လွတ်မြောက်ရာ နယ်မြေဖြစ်သော အင်ဖာစစ်မြေပြင်ရှိရာသို့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် အလွတ်ရုန်းကာ ကသောင်းကနင်း ဆုတ်ခွာခဲ့ကြရပါတော့သည်။ ။

စင်စစ် ဥရောပတိုက်တွင် ဂျာမန်နာဇီတို့ မွှေးခဲ့သော မီးကြောင့်

တောက်လောင်ခဲ့သော စစ်မီး ကြီးကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ အင်္ဂလိပ်တပ်များမှာ လည်း စစ်၏ တပ်လှန့်သံကို တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားစွင့် နေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။ ဟုတ်သည် ။ အာရှတိုက်တွင် နေ့ချင်းညချင်း တန်ခိုးထွားလာခဲ့သော ဂျပန်ဖက်ဆစ်တို့ သည် မြန်မာနိုင်ငံအား နေ့ဝင်တိုက်မည်လား၊ ညဘက်ကြီးတွင် ဝင်တိုက်မည်လေလား ဟု စိုးရိမ်ပူပန်နေရသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရသည် ဂျပန်များ စတင်၍ ထိုးစစ်ဆင်လာနိုင်သည့် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်များ တွင် သူ၏ စစ်တပ်များကို အများ အပြား ချထားခဲ့ သည် ။

ထင်သည့် အတိုင်းပင် ... ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာ (၈)ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တို့ က မဟာမိတ်တို့ အား စတင်၍ စစ်ကြေညာခဲ့ကြသည် ။ သို့သော် ဂျပန်တို့ သည် အင်္ဂလိပ်မဟာမိတ်တို့ မျှော်လင့်မထားသည့် တန်သာရီ ကမ်းရိုးတန်းဘက်မှ တစ်ဆင့် ကော့ကရိတ်တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်ကာ အမှတ်မထင် ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပါ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဂျပန်တို့ သည် မော်လမြိုင်၊ သထုံ၊ ဘီလင်း၊ ကျိုက်ထို မြို့များအား စစ်အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် ထိုးစစ်ဆင် တိုက်ခိုက်ကာ သိမ်းပိုက်လာခဲ့ကြသည် ။ ဒီဇင်ဘာလ (၂၃)ရက်နှင့် (၂၅)ရက်တို့ တွင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးအား အကြီးအကျယ် လေကြောင်းမှ ဗုံးကြဲ၍ တိုက်ခိုက်ကာ၊ ကြည်းကြောင်း၊ လေကြောင်း နှစ်ဖက်ညှပ်၍ မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည် ။ အမှတ် (၁၇) အိန္ဒိယတပ်မကြီးသည် စစ်တောင်းတံတားကြီးအား မိုင်းဖြင့် ခွဲကာ ဂျပန်၏ စစ်ဆင်ရေး လမ်းကြောင်းကို ဖြတ်တောက်ခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ပါ။ တစ်ဖန် ပဲခူးရိုးမကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သော ဂျပန်စစ်တပ်ကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲရန်အတွက် နီးကပ်စွာ ရောက်ရှိလာကြသကဲ့ သို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့သော ဗမာ့လွတ်

လပ်ရေးတပ်မတော် (ရဲဘော်သုံးကျိပ်) တို့ သည် လည်း (BIA) တပ်မတော်ဟု အမည်ပေးဖွဲ့စည်းကာ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ဂျပန်တပ်မတော်ကြီးနှင့် အတူ ပြန်လည်ဝင်ရောက်၍ ဗြိတိသျှအင်္ဂလိပ်တို့ အား မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး တိုက်ထုတ်လျက်ရှိကြပါချေပြီ ကား။ ထိုကဲ့သို့ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ဗြိတိသျှတို့ အား ဂျပန်တို့နှင့် ပူးပေါင်းကာ တက်ညီလက်ညီတိုက်ထုတ်နေကြချိန်တွင် မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်း ဖွန်ဂန်တောင်ခြေရှိ နန့်ဟူရွာကြီး သည် အေးစိမ့်သော နှင်းမြူလွှာထုကြီးအောက်ဝယ် အေးချမ်းစွာ တည်ရှိနေပါတော့သည် ။
